

Arrest

nr. 118 371 van 4 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 juli 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van 2 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 september 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 25 september 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 23 september 2011 (RvV 23 september 2011, nr. 67 179).

1.3. Verzoeker diende op 16 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 22 juni 2012 waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest van 8 maart 2013 (RvV 8 maart 2013, nr. 98 575).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 7 september 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep bij de Raad tegen dit bevel werd verworpen bij arrest van 8 maart 2013 (RvV 8 maart 2013, nr. 98 576).

1.6. Op 18 april 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 29 juli 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C. Van Assche, Attaché,(1) (2) wordt aan de persoon die verklaart zich (...) te noemen, geboren te (...) -dorp op 24.07.1992, en welke verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegelkende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.09.2012.

Betrokkene woont momenteel feitelijk samen met de Poolse onderdane S(...), K(...) (°28.07.1993), die momenteel een recht heeft op verblijf in het Rijk. Tot op heden werd echter geen huwelijksaangifte gedaan of een wettelijke samenwoning geregistreerd. Bovendien, de eventuele intentie van betrokkene tot huwen of wettelijk samenwonen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk.

Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 12.09.2012 werd betekend, maar heeft dit nagelaten.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 25.09.2008. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RW op 23.09.2011. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 12.09.2012.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 16.06.2010. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 22.06.2012. Deze beslissing is op 26.06.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.09.2012. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Betrokkene woont momenteel feitelijk samen met de Poolse onderdane S.(...) K.(...) (°28.07.1993), die momenteel een recht heeft op verblijf in het Rijk. Tot op heden werd echter geen huwelijksaangifte gedaan of een wettelijke samenwoning geregistreerd. Bovendien, de eventuele intentie van betrokkene tot huwen of wettelijk samenwonen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 12.09.2012 werd betekend, maar heeft dit nagelaten.

Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

1.8. Op 2 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 5 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.04.2013 werd ingediend door :

(...)geboren te (...)dorp op (...) nationaliteit: Afghanistan

momenteel verblijvende te Centrum voor Illegalen te Brugge

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Aan betrokkene werd op 29.07.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, hem diezelfde dag betekend. Hierdoor wordt hij gelast het

grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. zijn integratie, vrienden- en kennissenkring, de gevolgde (taal)opleidingen, lidmaatschap in sportclub, begeleider is in de speelpleinwerking, attesten van het jongerenatelier, leercontract met deeltijdse tewerkstelling en belofte voor een arbeidscontract (attest van tewerkstelling), de werksituatie + de verwijzing naar het KB van 9.06.1999 en het decreet leren en werken, de onderwijssituatie + artikel in Klasse) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene verwijst hiervoor naar rapporten van Amnesty International en UNHCR. Doch, deze rapporten gaan over een algemene situatie in Afghanistan en leveren betrokkene geen persoonlijke bewijzen. Hij haalt ook het negatief reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken aan. Zo'n advies is niet van toepassing op betrokkene, die de Afghaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Deze aangehaalde rapporten en het reisadvies volstaan niet om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Betrokkene moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Algemene beweringen worden niet toegepast op de eigen situatie.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft -gezien hij hier op jonge leeftijd is toegekomen, hier verankerd is en enkel nog in België familiale en sociale banden heeft-, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont ook niet concreet aan dat het onmogelijk zou zijn om zijn privéleven in Afghanistan of elders verder te zetten noch toont hij aan dat zijn privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een terugkeer.”

1.9. Verzoeker diende op 21 augustus 2013 per fax een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging waarmee onderhavig beroep tot nietigverklaring gepaard gaat. In een arrest van de Raad van 23 augustus 2013 werd deze vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en het in onderhavig beroep vervatte schorsingsverzoek verworpen (RvV 23 augustus 2013, nr. 108 517), waardoor thans enkel nog het beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissingen dient te worden behandeld.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Waar verzoeker zich in zijn middel richt tegen de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en

G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

2.4. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat zij in het kader van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken, waardoor na een eventuele vernietiging een nieuw bevel zou moeten worden verstrekt. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat het een herhaald bevel betreft en het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en uitvoerbaar blijft.

2.5. De Raad merkt naar aanleiding van voormelde exceptie op dat artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet enkel de rechtsgrond vormt voor de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing, waardoor het gebrek aan discretionaire bevoegdheid op grond van deze bepaling geenszins kan verantwoorden waarom verzoeker geen belang meer zou hebben bij het aanvechten van de beslissing voor zover zij een inreisverbod omvat.

2.6. Ter terechtzitting wijst de Raad de raadsman van verzoeker op het feit dat deze laatste op 1 oktober 2013 werd gerepatriëerd, waarover uitvoerig in de media werd bericht. Gelet op deze repatriëring rijst de vraag naar het actueel karakter van het belang van verzoeker bij zijn vordering. Het komt aan verzoeker toe om een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces te tonen en zich niet louter naar de wijsheid van de Raad te gedragen wanneer het actueel karakter van haar belang in vraag wordt gesteld (RvS 18 december 2012, nr. 221 810). Bij de vraag naar het actueel belang dient echter een onderscheid te worden gemaakt tussen de verschillende aangevochten beslissingen.

2.7. Wat het actueel belang van verzoeker betreft bij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, stipt de Raad ter terechtzitting aan dat de specifieke aard van deze procedure maakt dat deze dient te worden gevoerd op Belgisch grondgebied, waardoor de vreemdeling, eenmaal hij niet langer op het grondgebied van het Rijk vertoeft, onmogelijk een voordeel kan putten uit de eventuele vernietiging van deze beslissing. Het bestuur zou immers enkel kunnen vaststellen dat de betrokkene zich niet langer op het kwestieuze wetsartikel kan beroepen.

2.8. De raadsman van verzoeker beweert ter terechtzitting, met verwijzing naar artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), dat hij nog steeds een belang kan doen gelden, omdat de betrokkene nog steeds verkiest om in België te kunnen verblijven waardoor ook het beroep tegen de afwijzing van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging dient te worden behandeld. De raadvrouw van de verwerende partij stelt dat het aanvaarden van het belang na een tussengekomen repatriëring het wezenskenmerk van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou miskennen.

2.9. De Raad stelt vast dat de wens van verzoeker om naar België terug te keren niet volstaat om aan te tonen dat zijn vordering, voor zover ze gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis, hem enig nut kan opleveren. De eventuele vernietiging van deze beslissing verschaft hem immers geen toegang tot het Belgisch grondgebied, waardoor hij elk belang ontbeert bij zijn beroep.

2.10. Met betrekking tot het belang bij het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten meent de raadsman van verzoeker dat hij wel degelijk een actueel belang kan doen gelden. Volgens de raadsman blijkt uit rechtspraak van de Raad van State dat een vreemdeling niet steeds automatisch zijn belang verliest wanneer hij op gedwongen wijze werd gerepatriëerd en dit in tegenstelling tot de vreemdeling die op vrijwillige basis naar zijn land van herkomst terugkeerde, meer in het bijzonder wanneer de schending van artikel 3 van het EVRM werd aangevoerd, dat als hogere rechtsnorm voorrang heeft.

2.11. De Raad stipt aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen zodat de verzoekende partij niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij de

door haar ingeleide procedure (RvS 10 augustus 2005, nr. 148 123). De Raad van State heeft weliswaar gesteld dat het belang bij een annulatieberoep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten niet verloren gaat door de gedwongen tenuitvoerlegging indien de schending van artikel 8 van het EVRM werd aangevoerd aangezien dit standpunt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanzienlijk zou uithollen (RvS 13 december 2011, nr. 216 837), maar er is de Raad geen analoge rechtspraak bekend die betrekking heeft op artikel 3 van het EVRM. Het belang dat verzoeker meent te kunnen puren uit de vaststelling van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, komt neer op het louter gegrond horen verklaren van een middel hetgeen onmogelijk als een rechtstreeks belang kan worden beschouwd (RvS 17 februari 2003, nr. 116 002). Uit het betoog van de raadsman blijkt dat zou moeten worden nagegaan of in het kader van zijn annulatieberoep op deugdelijke wijze de schending van hogere verdragsnormen werd aangevoerd om te kunnen beoordelen of hij belang heeft bij zijn beroep, voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

2.12. De Raad stelt vast dat in het inleidend verzoekschrift enkel het eerste en het tweede middel specifiek gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, terwijl verzoeker in zijn vijfde middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Thans doet de Raad echter, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. In zijn synthesememorie stelt verzoeker naar aanleiding van zijn vijfde middel het volgende:

“II.5 Vijfde middel

De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar hetgeen zij uiteenzette in het verzoekschrift, hetgeen zij uiteraard integraal herneemt en in volhardt.”

2.13. De loutere verwijzing naar en volharding in hetgeen in het verzoekschrift werd uiteengezet, doet afbreuk aan de ratio van de synthesememorie die de Raad moet toelaten om de zaak op basis van één proceduristiek stuk te beoordelen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de grief uit zijn inleidend verzoekschrift die gestoeld is op artikel 3 van het EVRM na een prima facie-onderzoek in het kader van de behandeling van zijn vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd verworpen. Verzoeker heeft geenszins op deugdelijke wijze de schending van artikel 3 van het EVRM of van andere hogere verdragsbepalingen aangevoerd, waardoor hij niet heeft aangetoond dat hij belang heeft bij zijn beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.14. Tenslotte wijst de raadsman van verzoeker er ter terechtzitting op dat hij in elk geval zijn belang behoudt bij zijn beroep, voor zover het gericht is tegen het inreisverbod waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat omdat verzoeker in België een relatie had met een Poolse vrouw en dat zijn vooruitzicht op een gezinsleven met deze vrouw wordt gedwarsboomd door het opleggen van een inreisverbod.

2.15. De Raad treedt het betoog van de raadsman over de gevolgen van het inreisverbod, die blijven voortduren ook al werd het bevel om het grondgebied te verlaten ten uitvoer gelegd, bij. De Raad aanvaardt bijgevolg dat de verzoekende partij alsnog blij geeft van een actueel belang voor zover haar vordering gericht is tegen het inreisverbod dat in de eerste bestreden beslissing is verrat.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en zal hieronder uitsluitend worden onderzocht in zoverre het betrekking heeft op het inreisverbod waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.2. Met betrekking tot het inreisverbod heeft verzoeker in zijn synthesememorie enkel zijn eerste middel uitgewerkt. In zijn tweede middel, dat eveneens gericht is tegen het inreisverbod, beperkt verzoeker zich tot een verwijzing naar de uiteenzetting in zijn inleidend verzoekschrift, waardoor thans enkel het eerste middel zal worden onderzocht. In het eerste middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de

schending aan van de artikelen 2 juncto artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

“1.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten strijdt met de onder dit middel ingeroepen geschonden wettelijke bepalingen omdat er niet gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij "automatisch" voor de maximum inreisverbod termijn van drie jaar kiest - en bijvoorbeeld niet voor 0, 1 of 2 jaar.

De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar hetgeen zij uiteenzette in het verzoekschrift, hetgeen zij uiteraard integraal herneemt en in volhardt.

1.2. In haar verweernota poogt de verwerende partij zich te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel die bevinding maakt integraal deel uit van de juridisch stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 2 of 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar (omdat er geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen), dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren tussen de 0 en 3 jaar. Voor de thematiek van het inreisverbod, a fortiori als de vreemdeling nog familie heeft in België, quod in casu, is dit een ingrijpende en reusachtige marge.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de maximumtermijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

(...)

432, De motivering. moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt

43.2.1. Het onderscheid tussen een gebonden en een discretionaire bevoegdheid

*182. Bij een gebonden bevoegdheid laat de toepasselijke regelgeving geen beoordeelingsruimte voor de overheid: de wet bepaalt de inhoud of het voorwerp van de beslissing die het bestuur moet nemen wanneer de voorgeschreven voorwaarden vervuld zijn. **

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, beschikt het bestuur over een discretionaire bevoegdheid. Dergelijke beleidsvrijheid is evenwel geen vrijbrief voor een willekeurige of onredelijke beslissing. Een beoordelingsvrijheid, hoe ruim ook, heeft immers steeds de redelijkheid als grens (109),

Voorbeelden van gebonden bevoegdheden zijn:

- de verplichting voor de overheid om na een vergelijkend examen de benoemingen te doen in volgorde van het behaalde resultaat (1.10),*
- de verplichting voor de overheid om een ambtenaar die tweemaal achtereenvolgens negatief werd beoordeeld te ontslaan, wanneer het statuut het bestuur terzake geen beoordelingsruimte laat (111);*
- een bevordering in een vlakke loopbaan;*
- het nemen van de beslissing "geslaagd" ten aanzien van studenten die alle voorwaarden vervullen om geslaagd te worden verklaard;*
- het toekennen van socialezekerheidsuitkeringen en van het bestaansminimum zodra alle voorwaarden vervuld zijn;*
- de inkohiering van belastingen (112).*

Voorbeelden van discretionaire bevoegdheden zijn:

- benoemingen en bevorderingen oaar keuze (1.13);
- de keuze van de aannemer na een offerteaanvraag. (114);
- het al dan niet opleggen van een tuchtstraf en het bepalen van de strafmaat (115);
- een beslissing tot het al dan niet beschermen van een monument of landschap en het opleggen van erfdiensbaarheden en beperkingen aan het eigendomsrecht (116);
- een beslissing tot het al dan niet opnemen van een goed in de inventaris van leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsruimten (117);
- het nemen van beslissingen over het al dan niet slagen van een student wanneer de betrokkene niet aan alle voorwaarden voldoet om geslaagd te worden verklaard (bv. één tekort) (118);
- de keuze voor de toepassing van de spoedprocedure bij onteigeningen, m.a.w. het van toepassing verklaren van de Wet van 26 juli 1962 (119).

4.3.2.2. Gevolgen van het onderscheid voor de motiveringsplicht

183. Bij een gebonden bevoegdheid lcan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokt volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet (120) en wordt bevestigd door de Raad van State (121). Bij een gebonden bevoegdheid volstaat bijgevoïg de vaststelling. dat de

voorwaarden voor de toepassing van het betrokken artikel vervuld zijn (122). Wanneer bijvoorbeeld uit het toepasselijke ambtenarenstatuut voortvloeit dat de beoordeling "onvoldoende" tweemaal na elkaar automatise!! de definitieve ambtsneerlegging van het personeelslid töt gevolg heeft, volstaat de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van dit artikel vervuld zijn, als motivering voor de besli.ssi.og waarbij de betrokkene definitief arbeidsongeschikt wordt verkîp.ard (123).

Bij de be.rekeni.ng van. een uitkering volstaat een verwijzing naar de door de wet opgelegde berekeni n g s w i j z e en naar de leitelijke elementen waaio p ze wordt toegepast (124). De berekeningswijze geldt m.a.w. als motivering voor bestissingen die betrekking hêbben op gel.dsotni.io.en (125).

Bij de beslissing over het al dan niet geslaagd zijn van studenten zal de examencommissie bij évidente gevallen, bv. bij studenten die niet het vereiste globale percentage behaïen om te slagen en meerdere tekorten hebben, niet moeten verwoorden waarom de betrokkene niet geslaagd is (126). Dit voigt louter uit de punten.

Bij gemeentelijke belastingen is elke inkohïering een administratieve rechtshandeling die formeel moet worden gemotiveerd (127), maar de motivering zal in dit. geval bestaan in een eenvoudige verwijzing naar het toepasseïjke artikel van het gemeeritelijk rëglement (128).

De weigering van een bouwvergunning is voldoende gemotiveerd door de vermelding dat de constructie in strijd is met de bestemmingsvoorschriften, wanneer geen enkele bepaling de overheid de mogelijkheid biedt töt afwijking (129).

Het bevel aan een vreemdelmg om het grondgebied te verlaten is voldoende gemotiveerd door een verwijzing naar hei artikel van de Vreemdelingenwet dat nauwkeurig de redenen opsomt die dergelijk bevel mogelijk maken (130).

Waimeer de overheid gebonden is door een ad vies, zal de motiveringsplicht uiteraard beperkter zijn dan wanneer de overheid kan afwijken van een advies.

184» Wanneer blijkt dat de overheid op grond van. een gebonden bevoegdheid niet anders kon dan die bepaalde beslissing nemen, zal het middel van de schending van de Wet Motivering Besttrorshandelingen ais niet nuttig van de hand worden gewezen (131). De betrokkene heeft in dit geval immers geen belang bij een vernietiging wegens een schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ook zonder deze schending het resultaat hetzelfde zou zijn, ni inhoudelijk dezelfde beslissing.

185. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt op geval (132). De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt (133). Wanneer de toepasse- iijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat

tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (134). Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel (135). In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur (136).

Alleen wanneer de overheid zich aansluit bij de wettelijk vereiste voorafgaande adviezen kan een summier motivering, waarin de overheid zich hierbij aansluit volstaan (137), indien uiteraard het advies zelf afdoende gemotiveerd is en aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht (138).

Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 36 maanden, dient zij te motiveren waarom zij net voor de maximale wettelijke termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.”

3.2. Een middel dient overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel te bevatten en de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 2 juncto artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet, aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de in het middel aangehaalde artikelen uit de vreemdelingenwet, die geen rechtsgrond vormen voor de bestreden beslissingen, zouden worden geschonden.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Het inreisverbod vindt zijn grondslag in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

3.7. Verzoeker meent in wezen dat in de beslissing niet zou worden gemotiveerd waarom gekozen wordt voor een maximum inreisverbod van 3 jaar, terwijl het bestuur hier over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt waardoor de motiveringsplicht nog strenger dient te worden opgevat.

3.8. De Raad stelt vast dat het inreisverbod uit de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd, zodat de kritiek van verzoeker niet gegrond is. In de beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en vermeld wordt dat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”*. In de beslissing wordt verder toegelicht dat *“geen gevolg (werd) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.09.2012. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”* Bovendien werd in de beslissing rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval aangezien hieraan tevens een aantal overwegingen in de bestreden beslissing worden gewijd: *“Betrokkene woont momenteel feitelijk samen met de Poolse onderdane S.(...) K.(...) (°28.07.1993), die momenteel een recht heeft op verblijf in het Rijk. Tot op heden werd echter geen huwelijksaangifte gedaan of een wettelijke samenwoning geregistreerd. Bovendien, de eventuele intentie van betrokkene tot huwen of wettelijk samenwonen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 12.09.2012 werd betekend, maar heeft dit nagelaten.*

Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

3.9. Verzoeker betwist in zijn middel geenszins de concrete motieven die het inreisverbod schragen. Hij toont niet aan dat hij wel degelijk aan een eerdere terugkeerverplichting zou hebben voldaan, en brengt evenmin elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling van zijn relatie met zijn Poolse vriendin. De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig concluderen dat de feitelijke samenwoning geen recht geeft op verblijf in België en dat hij in de mogelijkheid is om vanuit zijn land van herkomst de opheffing of de schorsing van het inreisverbod te vragen conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Uit de concrete motieven die het inreisverbod schragen, kan wel degelijk worden afgeleid waarom de gemachtigde van de staatssecretaris in casu de maximumtermijn heeft opgelegd. Bovendien blijkt dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verzoeker toont niet aan dat deze specifieke omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris zouden nopen tot het reduceren van deze maximumtermijn.

3.10. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en kan geenszins kennelijk onredelijk worden genoemd. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN